

La conducerea Teatrului Național din Cluj-Napoca a fost numit scriitorul clujean Constantin Cubleșan, dramaturg, prozator și cseist. Conform unei cutume a revistei noastre, l-am rugat pe noul director să-și expună programul de acțiune.

— De-a lungul celor șase decenii, de la înființarea sa, Teatrul Național din Cluj-Napoca s-a impus, în conștiința publicului, ca una dintre marile scene românești. Tradiția ei obligă, semnificația existenței sale este aceea care ne impune un program. Știind aceasta, am făcut primul pas, nu fără emoție, pe urmele unor înaintași ca Zaharia Bârsan sau Victor Papilian, avind în suflet nădejdea sinceră că voi izbuti să contribui la prosperitatea acestei scene.

La ora actuală, Naționalul clujean beneficiază de valori artistice care trebuie să se reafirme în permanență și prin talentul cărora teatrul își poate defini personalitatea, în ansamblul culturii românești. Aceasta nu se va putea împlini, decât încercînd, cu toții împreună, să înfrîngem blazarea, automulțumirea, comoditatea, asumîndu-ne condiția de participanți, la o amplă și nobilă competiție artistică. Nu sînt puțini aceia care doresc să se angajeze într-o asemenea bătaie, primindu-mă alături; de această primire sînt bucuros, și teama ce mă încercă, acum, este aceea ca nu cumva să șovăi și să dezamăgesc.

Nu am pornit la treabă cu un program dinainte elaborat. El a început să se cristaliceze, însă, chiar din primele zile, în funcție de posibilitățile pe care le avem și de... imposibilitățile de care ne ciocnim: nutrim ambiția ca, nu peste multă vreme, să se poată spune că aici, în orașul de pe malul Someșului, se întîmplă ceva, ce merită să fie văzut și cunoscut, că se face teatru cu credință și pasiune.

E adevărat că stagiunea actuală a demarat mai leneș, la Cluj-Napoca, decît în alte părți. Pînă în decembrie, a treia premieră încă nu ieșise. Așadar, un prim punct al unui program de acțiune trebuie,

CONSTANTIN CUBLEȘAN :

„Tradiția scenei clujene obligă“

neapărat, să se refere la înviorarea, la dinamizarea ritmului de muncă. Odată reușit acest lucru, celelalte, sînt sigur, vor veni de la sine.

În prima parte a stagiunii, inimosul slujitor al dramaturgiei românești actuale, regizorul Victor Tudor Popa, a adus la luminile rampei o premieră absolută: *Omul nu-i șupus mașinii* de Tudor Popescu; pe masa lui de lucru se află și o altă piesă de actualitate, *Valsul de la miezul nopții* de Viorel Cacoveanu. Regizoarea Rodica Radu a montat — cu succes de public — *Tineri căsătoriți caută cameră* de Mihail Roșcin.

Am considerat că este bine să vină să lucreze, la noi, regizori din generațiile tinere, care, fără îndoială, vor aduce un plus de vitalitate și, nu mai puțin, o viziune nouă, proaspătă, asupra artei spectacolului. Primii care au onorat invitația au și început să lucreze. Aureliu Manea realizează *Tartuffe* de Molière; Mircea Marin montează o piesă inedită, semnată de D. R. Popescu, *Omul de cenușă* (*Mai suna-vei, dulce corn...?*); Cristian Hadjiculea va pune în scenă piesa lui Eduardo de Filippo, *Filumena Marturano*; Alexandru Dabija va ataca un text de I. L. Caragiale, iar Mihai Mănuțiu va monta, pentru prima dată pe scena noastră, o piesă de Max Frisch: *Don Juan*.

Ca să avem garanția unui ritm de muncă normal în stagiunea viitoare, am și discutat cu cîțiva regizori, care au răspuns favorabil solicitărilor noastre: Alexandru Colpacci, Ioan Ieremia, Alexandru Tocilescu și Iulian Vișa. Dar, despre stagiunea viitoare, este, poate, prea devreme să vorbim.

Am început bătaia pentru obținerea unei săli mici, în care să putem desfășura o activitate permanentă, de studio. Am găsit înțelegerea cuvenită la forurile locale, așa că ideea se va materializa probabil, chiar în prima lună a anului 1981. Și, încă ceva: Teatrul Național din Cluj-Napoca va participa, efectiv, la importanțele manifestări teatrale ale stagiunii. Nu-mi dau seama, dacă toate acestea reprezintă ambiții mari sau modeste, dar un lucru este sigur: la Cluj-Napoca se va juca teatru cu toată credința, așa cum ne obligă tradiția înaintașilor noștri, așa cum ne-o cere publicul, acest suprimat jucător al artei scenice dintotdeauna.

Interviu realizat de

Maria MARIN